

บทที่ 100 ต้นไม้ยักษ์

ฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้น

ฝนหยุดลมสงบ แสงแรกของอรุโณทัยส่องผ่านก้อนเมฆหนาที่บและ
ชั้นหมอกซึ่งลอยปกคลุมอยู่เหนือบึงมรณะ

ทุกแห่งหนมีแต่ความเงียบ แต่ทันทีที่ตะวันเบิกฟ้า ปากก็เริ่มคึกคักมี
ชีวิตชีวาด้วยเสียงวิหคร้อง

แสงเรืองเรือสีส้มอมทองยามสองฟ้านที่ใด ที่นั่นก็คล้ายกับจะสะดุ้ง
ตื่นจากนิทรา ล้วนโห่ร้องต้อนรับทิวาใหม่อย่างกระตือรือร้น

ยามหมอกหนาปะทะใบหน้าพาให้เย็นฉ่ำเล็กน้อย ยิ่งได้สูดดมอากาศ
สดชื่น จิตใจก็ยิ่งแจ่มใสโล่งสบายมากเป็นพิเศษ

กู่ยี่สูดอากาศยามเช้าเข้าปอดลึกๆ แม้แต่เจ้าเทาที่เกาะอยู่บนไหล่ก็
ยึดตัวบิตชี้เกี่ยจคราหนึ่ง

ห่างไปด้านหน้าประมาณยี่สิบสามสิบจั้งก็คือจุดที่ลำแสงสีทองปรากฏ
ขึ้นเมื่อคืนวาน บริเวณนั้นมีหมอกลงจัดพลิกพลิวทับซ้อนกันหนาเตอะ ปิดกั้น
ทัศนวิสัยทำให้มองไกลไม่ชัด แต่หมอกละแวกนี้แตกต่างจากหมอกพิษที่
แนวกันบึงชั้นใน เพราะเป็นสีขาวยบริสุทธิ์

8 กระบี่เทพสังหาร 5

ที่นั่นอาจจะเป็นจุดที่ของวิเศษสถิตอยู่ก็ได้!

มันเหลียวมองด้านข้าง ลู่เสวี่ยฉียืนอยู่ห่างไปราวสองจั้ง ตาคู่งามกำลัง
เพ่งมองหมอกประหลาดนั้นอย่างเงียบขรึมเช่นกัน

การพบหน้าหลังจากกันสิบปีเต็มบันดาลความสะทสะท่อนจน
ต้องทอดถอนใจแล้วเงียบงัน ทั้งสองอยู่ห่างกันไม่เกินสองจั้ง แต่คล้ายกับ
มีช่องว่างใหญ่มหึมาเสียยิ่งกว่า 'เวหดับวิญญูณณ' ขวางกั้นอยู่

แม้ว่าตอนที่ลำแสงสีทองแพรวพราวพุ่งทะยานสู่ชั้นฟ้า พวกมันจะ
หันหน้าสบตาแบ่งปันความตื่นเต้นกัน แต่ลึกลงไปในจิตใจยังแต่งแต้มไว้ด้วย
ความเย็นชาอยู่หลายส่วน

เรื่องในอดีตคล้ายหมอกควันลอยเลื่อนไป...

ลู่เสวี่ยฉีคล้ายรับรู้ถึงกระแสจิตจึงหันมา ลึกลงในดวงตาสุกกระจ่างคล้าย
มีระลอกคลื่นบางๆ พลิวไหวอยู่ แต่เพียงชั่วขณะก็เงื่อนจางจนไร้ร่องรอย

บุรุษซึ่งยืนเงียบงันอยู่ข้างกาย หลังเพ่งพินิจอย่างละเอียดก็พบว่ามัน
ผิดแผกไปจากหนุ่มน้อยในอดีตคนนั้นแล้ว!

ใบหน้าที่แสนจะคุ้นเคย บัดนี้กร้านกร้าวและเงียบขรึม ซาดซึ่งความ
ไร้เดียงสาและรอยยิ้มใสซื่อ

นางก้มลงมองกระบี่เหล็กสวรรค์ในมือราวกับกำลังใคร่ครวญบางสิ่ง
บางอย่าง ครูหนึ่งให้หลังจึงเอ่ยขึ้นเบาๆ

"กลับมาเถิด"

นางมิได้เงยหน้า มิได้ขยับเขยื้อน มีเพียงมือเท่านั้นที่เกร็งกระชับกระบี่
แน่นขึ้น

"...ศิษย์น้องจาง"

นางกระซิบเรียก

กลับมาเถิด...

สามคำนี้แผ่วเบาราวลอยละลือนอยู่ในสายหมอก ทว่ากลับเปรียบ
ประดุจหินก้อนใหญ่ถมใส่หัวใจมันทีละก้อน

гүйที่สุดลมหายใจลึกลงแล้วหลับตาลง ดูตวิญญูณยังคงอยู่ในมือขวา

ดูจสหายที่ร่วมเป็นร่วมตาย ไม่เคยสลัดทอดทิ้งมัน!

ผ่านไปเนิ่นนาน มันลืมนตาขึ้นอีกครั้ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มขณะ
กล่าวว่า

"ไม่มีจางเสี่ยวฝานอยู่ในโลกนี้อีกแล้ว"

ลู่อวี่ยี่งเงยหน้า ขยับริมฝีปากอยู่หลายคราแต่ไม่มีลุ่มเสียง

ช่องว่างระหว่างทั้งสองดูเหมือนจะขยายกว้างขึ้น แสงตะวันยามรุ่ง
สาดต้องใบหน้า เผยความงามอันน่ารัตรึงใจ โอหมอกบางเบาคล้ายจะ
ถูกมนตร์เสน่ห์ความงามนี้สะกด จึงพลอยไหลเลื่อนเคลื่อนเข้าโอบรัดร่าง
สะคราญไว้อย่างลุ่มหลง

วินาทีต่อมา ร่างนั้นพลันเลือนหาย ทั้งนี้เพราะนางตั้งใจเดินเข้าสู่ทะเล
หมอกไปแล้ว

เสียงทุ้มต่ำถามตามหลังมา

"เจ้าจะฆ่าข้าหรือไม่"

เนิ่นนานหลายอึดใจจึงมีเสียงตอบกลับ

"ฆ่า ดั้งนั้นตอนเจ้ามีโอกาสฆ่าข้า จงลงมือให้เต็มที่..."

ท้องฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว แต่บรรยากาศกลางทะเลหมอกยังคงขมุกขมัว
หมอกแถบนี้ลงหนักกว่าที่อื่นทำให้มองเห็นได้ไม่ไกลนัก

กุยลี่เดินลุยไปอีกระยะหนึ่งก็ฉุกใจสังเกต นอกจากหมอกแล้วสถานที่
นี้ยังมีอีกจุดที่แปลกพิสดาร คือแม้จะเป็นป่าเหมือนกัน แต่แตกต่างจาก
ป่าชั้นนอกมากมาย นอกจากต้นไม้แต่ละต้นจะมีขนาดใหญ่สูงเสียดฟ้า บนพื้น
ยังไร้ซึ่งพุ่มไม้เตี้ยและต้นหญ้า ไม้รู้ว่าเป็นเพราะแสงตะวันส่องลงมาไม่ถึง
ใช่หรือไม่

แต่ที่ชวนให้ประหลาดใจที่สุดคือหอนแมลงและสัตว์พิษ รวมถึงสัตว์
และพืชพันธุ์ประหลาดพิสดารที่เคยพบเห็นดาษดื่นในบึงชั้นนอก จู่ๆ ก็
หายหน้ากันไปหมด มันเดินอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง แม้แต่แมลงพิษสักตัวก็ไม่มี
ราวกับว่าไม่มีสัตว์ชนิดใดดำรงชีวิตอยู่ที่นี้ได้เลย จึงส่งผลให้บรรยากาศ

10 กระบี่เทพสังหาร 5

เจียบสังกัดเข้าชั้นวังเวง

เจ้าเทพานโหล่ยามนี้กลับหมอบหนึ่ง มือขยำกำลือเจ้านายไว้แน่น สองตาดนลี่ยวฉลาดคดลอมองไปมา เหลียวซ้ายแลขวามิได้หยุด เป็นเพราะปราศจากพุ่มไม้เตี้ยมีหนาม รวมทั้งไม่มีหนอนแมลงพิษและสัตว์ประหลาด โผล่หน้ามารบกวน กุญแจจึงเดินบนพื้นอย่างสะดวกสบาย นับแต่เข้าเขตบึงชั้นนี้เป็นต้นมา สภาวการณ์แบบนี้เพิ่งจะมีปรากฏเป็นครั้งแรก

เป็นเพราะมันจงใจยืนรออยู่ด้านนอกพักใหญ่ ปล่อยให้ลู่เสวี่ยฉีเข้ามา ก่อน จึงไม่รู้ว่า ณ ขณะนี้นางมุ่งหน้าสู่ทิศทางใดแล้ว

เพียงแต่ขณะที่เท้าเดิน สายตาระแวดระวังสอดสาย ในใจกลับผูกภาพ โคมระยาศราญขึ้นมา

"กลับมาเกิด..."

กุญแจพูดกับตัวเองเบาๆ

เขาเมฆาเขียว ดอยไฟใหญ่ ศาลาฝ้าสงบ สวนน้อย ป่าไผ่...

มุขปากมันฝุดรอยยิ้มขมขึ้นขณะกล่าว

"ซ้ากลับไปไม่ได้แล้ว ใช่หรือไม่ เจ้าเทา"

"เจ็ยกๆ!"

เจ้าเทาห้องตอบมาสองคำ ไม่รู้เหมือนกันว่าหมายความว่าอะไร

กุญแจลูบหัวมันอย่างเอ็นดู หยุดเท้าแล้วพยายามกระตุ้นจิตใจให้แจ่มใส ก่อนก้าวยาวๆ ต่อไป

เดินคราวนี้กินเวลาอีกครั้งช่วยยาม ต้นไม้ในป่ายิ่งมายิ่งอวบหนา บัดนี้ล้วนมีขนาดใหญ่เท่าสองคนโอบแล้ว มันเพิ่งตาสำรวจแล้วก็ลอบตกใจในความแปลกแตกต่าง

สิบปีมานี้มันได้รับความสะเทือนใจจากเหตุการณ์พลิกผันบนเขาเมฆาเขียว กอปรกับค้อยๆ ซึมซับอิทธิพลจากเวทอาวุธ นิสัยจึงค้อยๆ เปลี่ยนเป็นดุร้าย หมกมุ่นอยู่กับการฝึกจิตบำเพ็ญเพียรและร่ำเรียนวิชาความรู้อื่นๆ ที่กุยหวังถ่ายทอดให้ ซึ่งกุยหวังคนปัจจุบันนับว่าเป็นยอดอัจฉริยะแห่งยุคอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามพลังฉานสูงส่งจนเข้าขั้นปาฏิหาริย์ ในสมองยังอัดแน่น

ไปด้วยความรู้ครอบคลุมทุกศาสตร์ทุกแขนง

เพราะปีเหยาเป็นสาเหตุ กุ้ยหวังจึงคล้ายจะเห็นมันเป็นลูกในไส้ ทุ้มเททุรอนลั่งสอนทุกอย่าง ภายใต้การพุ่มพอกอย่างตั้งใจ มันในปัจจุบันมิใช่จางเสี่ยวผานในอดีตที่สติปัญญาหุตาคับแคบอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นกุ้ยลี่ที่รอบรู้ในศาสตร์ทุกแขนง อีกทั้งยังสามารถตีความในเคล็ดวิชาที่ฝึกได้อย่างลึกซึ้ง

ยามนี้มันกำลังสำรวจต้นไม้แต่ละต้นอย่างตั้งใจ อันที่จริงต้นไม้พวกนี้มิใช่พันธุ์แปลกพิสดารหายากแต่ประการใด ในบรรดานั้นมีทั้งต้นเชียง* ต้นเฟิง** และต้นไหว*** ซึ่งขึ้นให้พบเห็นได้ทั่วไปตามหุบเขานอกบึงมรณะ แต่จะไม่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารถึงระดับนี้ และที่ว่าแปลกก็คือเพราะเหตุใดต้นไม้ยักษ์จำนวนมากจึงมารวมตัวกันอยู่ที่นี่

ที่ชวนสะดุดใจคิดคือบริเวณที่ต้นไม้เหล่านี้งอกเงย ว่ากันตามเหตุผลมันน่าจะเป็นที่ซึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยพลังชีวิต แต่ปากกลางหมอกแห่งนี้ไม่เพียงมองหาลัทธิลึกลับตัวไม่เจอ แม้แต่หญ้าหรือพุ่มไม้เตี้ยก็หาไม่ บนพื้นนอกจากรากไม้ขนาดใหญ่ที่ซ่อนไซ้ขึ้นเหนือผิวดินเป็นระยะก็จะมีแต่ดินละเอียดลีเลื่องเท่านั้น

ใต้มันหมอกเย็นเยียบ บรรยากาศเงียบสงัดจนน่ากลัว

กุ้ยลี่ขมวดคิ้วขบคิด หันมองรอบด้านที่แน่นขนัดด้วยรุกขชาติขนาดยักษ์ ลำต้นตรงแนวสูงเสียดฟ้า มีความรู้ลึกลับคล้ายกำลังหลงวนอยู่ในเขาวงกตขนาดใหญ่

มันไม่อยากจะใช้เวลาอยู่ในสถานที่แปลกพิสดารเช่นนี้นานเกินไป จึงโบกแขนเสื่อคราหนึ่ง ร่างก็ทะยานขึ้นเหยียบดูดิวิญญูณท่องเวหา

เดินทางแบบนี้ย่อมเร็วขึ้นมาก แต่เพราะคำนึงถึงว่าของวิเศษอาจจะอยู่ในละแวกใกล้ๆ จึงมิกล้าบินเหนือยอดไม้ เพียงรักษาระดับสูงกว่าพื้นดิน

* ต้นเชียง หมายถึง ต้นโอ๊ก

** ต้นเฟิง หมายถึง ต้นเมเปิ้ล

*** ต้นไหว หรือ Locust Tree เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง ใบอ่อนมีคอกสีเหลืองอ่อน ผลเป็นฝักกลมยาว ดอกและผลรวมทั้งรากใช้เป็นยาสมุนไพร

12 กระบี่เทพสังหาร 5

ไม่เกินหกเชียว ทางหนึ่งขับเคลื่อนเวทอาวูธ อีกทางสำรวจตรวจตราพื้นดิน
อย่างละเอียด

เวลาค่อยๆ ผ่านไป ป่าทั้งแถบยังคงสงบสงัด มีเพียงเสียงการเคลื่อนไหว
ในอากาศของมันเท่านั้น

ยิ่งรุคหน้าลึกเข้าไปในดงทึบ ขนาดของรุกขชาติก็ยิ่งเพิ่มความสูงใหญ่
สิ่งที่ปรากฏงูส่ายตามันในขณะนี้ เป็นไม้ดึกดำบรรพ์ที่มีขนาดลำต้นใหญ่เท่า
ชายฉกรรจ์หกถึงเจ็ดคนโอบเข้าไปแล้ว ไม่ต้องคิดก็พอจะเดาออกว่าอายุ
จะต้องหลายร้อยปีหรืออาจจะเกินหนึ่งพันปีขึ้นไป!

ฟ้าสว่างมานานแล้ว ทว่าหมอกกลับไม่มีที่ท่าว่าจะสลายตัวราวกับ
พวกมันเป็นส่วนหนึ่งที่ดำรงคงอยู่คู่กับรุกขชาติของป่านี้มาแต่โบราณกาล

ท่ามกลางบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เริ่มพลิกผันมากขึ้นเรื่อยๆ
กุยสี่พันชะงักกว้าง เบิกตาอ้าปากค้าง

เบื้องหน้ามันปรากฏกำแพงสูงตระหง่านขวางหน้า!

เป็นกำแพงไม้สูงหลายจั้ง!

ลวดลายของเปลือกไม้ที่หยาบแข็งมีรอยแตกประปรายจู่ๆ ก็ปรากฏ
ขึ้นประจันหน้าราวกับว่ามีมังกรรูปร่างกำยำแข็งแรงตัวหนึ่งนอนฝังตัวอยู่
ท่ามกลางดงไม้ยักษ์

กุยสี่พันใจให้เอือกเฮิน สำรวจดูกำแพงไม้นั้นอย่างละเอียด ทางตามัน
กระตุกเต็นเล็กน้อยขณะค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ ลูบคลำสัมผัสอย่างเบามือ

ความรู้สึกที่ถ่ายทอดมาทางมือคือความอบอุ่นและหยาบกระด้าง
ในใจมันคล้ายคาดเดาอะไรออก แต่ยังไม่อยากจะเชื่อ จึงบังคับเวทอาวูธ
ให้เห็นลอยขึ้นตามความสูงของกำแพงไม้

โอหมอกค่อยๆ สลายแล้วลอยไปจับตัวหนาอีกครั้งทางด้านล่าง
กำแพงไม้ยิ่งสูงผวกยิ่งหยาบ และในที่สุดเมื่อระดับความสูงเข้าใกล้หกจั้งก็
ต่อเชื่อมกับอะไรสักอย่างซึ่งรูปพรรณลักษณะเป็นทรงกลม ยืนดำทะมึนอยู่
ในม่านหมอก

มันสุดหยาบใจลึก แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้หัวใจที่เต้นระทึกสงบลง เมื่อ

ทะเลหมอกเคลื่อนคล้อยก็เผยภาพภาพหนึ่งสู่สายตา

ในที่สุดสิ่งที่ตัวเองคาดเดาก็เป็นความจริง

กำแพงไม้หนั้นอันที่จริงเป็นเพียงรากไม้ช่วงหนึ่งของต้นไม้ยักษ์...

หมอกหนาเตอะยังคงลอยเลื่อนไม่หยุดนิ่ง กุญแจที่หอบหายใจถี่กระชั้นด้วยความตื่นเต้น มันเงยหน้าพยายามเพ่งสายตาฝ่าไอหมอกหายอดสูงสุด เหลือเชื่อจริงๆ ว่าจะมีต้นไม้ที่มีขนาดสูงใหญ่จนมองไม่เห็นยอดแบบนี้ ลำต้นที่ห่อหุ้มด้วยเปลือกหยาบหนาใหญ่โตจนเทียบได้กับภูเขา ปลายยอดสูงตระหง่านแทงทะลุหายขึ้นไปในชั้นเมฆ!

เมื่ออยู่ตรงหน้าต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ กุญแจก็เปรียบเทียบเหมือนมดปลวกหรือฝุ่นผงธุลีดิน

ต้นไม้ที่แม้แต่รากยังมีความสูงถึงหกจิ้งจะมีสารรูปเป็นอย่างไรหนอ

กุญแจดีดสายตากลับซ้ำๆ ทันใดนั้นเจ้าเทาที่เกาะไหล่สงบเสงี่ยมมานาน พลันร้องครางขึ้นเบาๆ ที่ท่าเหมือนจะกระวนกระวาย กุญแจยิ้มให้เป็นเชิงปลอบ

"แผ่นดินออกกว้างใหญ่ เรื่องประหลาดพิสดารทั้งหลายทั้งปวง เมื่อปรากฏให้เห็น พวกเราที่เหมือนนกในก้นบ่อก็ไม่ควรเพิกเฉย เจ้าเทาทไปกันเถอะ! ไปดูต้นไม้ต้นนี้ให้ชัดๆ!"

ใต้ฝ่าเท้า ดุติวิญญานเปล่งแสงเขียวหม่นออกมา หลังกุญแจสังเสียงเบาๆ ก็พาหนึ่งคนหนึ่งวานรฝ่าทะเลหมอกทะยานขึ้นฟ้า

ลมแรงปะทะหน้า สร้างความแสบคันให้อยู่บ้าง ความรู้สึกคล้ายคล้ายตอนฝ่าเข้าสู่เขตบึงชั้นใน ต่างกันตรงที่ที่นี้ไม่มีหมอกพิษ จึงสามารถมองเห็นได้ไกลกว่าเล็กน้อย แต่หมอกสีขาวก็ยังคงมีและจับตัวหนาแม้ดุติวิญญานจะเห็นได้ระดับตามความสูงมาได้ครึ่งชั่วโมงแล้ว คล้ายกับพวกมันต่อเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกับชั้นเมฆบนท้องฟ้า

หลังจากท่องเวทอาวุธสูงชั้นๆ ต้นไม้ยักษ์ก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง เริ่มมีกิ่งก้านอกเงยให้เห็น แต่ที่สะดุดตาที่สุดกลับเป็นพืชประหลาดประเภทเถาวัลย์ที่พันรัดอยู่ตามลำต้น ใบซึ่งมีขนาดใหญ่มากกลับมีดอกอกเงยติดอยู่ที่ส่วนปลาย มีหลากสีล้วนทั้งแดง เหลือง ลี้ม และม่วง สวยสดละลานตา

14 กระบี่เทพสังหาร 5

ยามสิ้นไหวตามแรงลมคล้ายจะปล่อยกลิ้งหอมจางๆ ออกมา

แต่จวบจนบัดนี้ก็ยังมองไม่เห็นยอด ความมหัศจรรย์ของธรรมชาติช่างแปลกพิสดารเกินจินตนาการของมนุษย์ หรือต้นไม้ยักษ์ต้นนี้จะมีอายุหลายพันหรือหลายหมื่นปีแล้ว!

ลำแสงเขียวหม่นกะพริบวาบก่อนฝ่าทะเลทุทะเลหมอกดั่ง 'สวบ' ไอขาวใต้ฝ่าเท้าพุ่งตามขึ้นมาเป็นลำ ก่อนจะตกลงอย่างซ้าๆ รวากับคลื่นในทะเลที่ค่อยๆ ซาสงบลง

ในที่สุดมันก็ทะลุผ่านชั้นหมอกหนา!

ทุกสิ่งทุกอย่างเปิดโล่งอย่างฉับพลัน!

เห็นแต่สีฟ้าทุกหนแห่ง ปราศจากปุยเมฆขาว ท้องฟ้าใสกระจ่างราวกับเพิ่งถูกซัก ส่วนด้านล่างหมอกหนายังคงไหลเลื่อนเคลื่อนคล้อย ยิ่งเข้าใกล้ลำต้นของต้นไม้ยักษ์ก็ยิ่งรวมตัวหนาขึ้น

ขณะนี้กู่ลี่ได้ลอยตัวสูงอยู่กลางนภา จึงเห็นรูปพรรณสัณฐานของต้นไม้ยักษ์ได้อย่างชัดเจน

เหลือเชื่อว่าแม้จะขึ้นสูงถึงระดับนี้ ขนาดของลำต้นก็ยังคงมีความหนาถึงร้อยจั้ง และเมื่อนึกย้อนไปถึงระยะทางจากพื้นถึงปัจจุบัน สิ่งที่ตระหง่านอยู่ตรงหน้าไม่น่าจะใช่ต้นไม้ แต่น่าจะเป็นขุนเขาที่สูงใหญ่ลูกหนึ่งมากกว่า!

แต่ก็เห็นชัดอยู่กับตาว่ามันคือต้นไม้จริงๆ นอกจากกิ่งก้านใหญ่โตจนน่าตกใจ ส่วนปลายยังคงแทงยอดสูงขึ้นไปเรื่อยๆ

กู่ลี่เขม่นตามองตามขึ้นไปในท้องนภา ที่นั่นคล้ายจะมีเงาดำๆ ให้เห็นอยู่เลือนราง

มันยิ้ม

มีชายชาติทรiconไหนบ้างที่เมื่อเผชิญหน้ากับภาพเช่นนี้แล้วจะไม่บังเกิดความฮึกเหิมหัวหาญ

มันบังคับเวทอาวุธพุ่งสูงขึ้น เร่งความเร็วมากขึ้น ปล่อยให้ลมแรงกรีดผ่านข้างแก้มดุจคมมีด

ยิ่งสูงลำต้นของต้นไม้ยักษ์ก็ยิ่งค่อยๆ เรียวเล็ก จนถึงช่วงสุดท้ายเหลือ

ประมาณสี่สิบสามสิบจั้ง แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นมันก็ยังใหญ่โตจนน่าตกใจ
อยู่ดี และจากจุดนี้เองเริ่มมีไอสีขาวลอยเลื่อนอยู่ข้างลำต้นเป็นระยะๆ

หรือต้นไม้ยักษ์ต้นนี้จะป็นต้นไม้ในนิยายปรัมปรา ที่ว่ากันว่ามันเป็น
บันไดสู่สวรรค์!

ขึ้นไปได้อีกประมาณห้าจั้ง ลำต้นที่ตรงแนวราวกับพู่กันกลับแบ่งตัว
แยกออกเป็นสองแขนง ยืดยาวออกทั้งซ้ายขวา น่าอัศจรรย์คล้ายกับมัน
ไม่มียอด

กุยสี่ขบคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงขยับเข้าไปใกล้ แล้วลวดตัวลงเหนือบริเวณจุดแยก
ที่พอจะกล่อมแก้มว่าเป็นคาบ

บอกว่าเป็นคาบ แต่ก็เป็นคาบไม้ที่กว้างขวางพอจะรองรับคนหลาย
สิบคนโดยไม่ต้องเบียดกัน

ก่อนเท้ากุยสี่จะล้มพับพื้น เจ้าเทาก็ชิงกระโดดลงเสียก่อน มันกวาดตา
มองไปรอบๆ ใช้มือแตะโน่นคลำนี่อย่างระมัดระวัง เห็นชัดว่าสนใจใคร่รู้
เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เห็นต้นไม้ใหญ่ถึงเพียงนี้ แม้จะเป็นวานรตัวหนึ่ง
ก็แตกตื่นพรั่นพรึงไม่แพ้กัน

กุยสี่ผู้ทรอยยืมเอ็นดู ปลอຍให้เจ้าเทาสารวจตรวจตราตามใจชอบ ก็ตัว
มันเองขณะที่ท่องเที่ยวขึ้นมายังตกใจมิใช่น้อย ถ้าไม่ได้เห็นกับตามันไม่มีทาง
เชื่อหรือจินตนาการได้เด็ดขาดว่าในโลกจะมีต้นไม้ที่สูงใหญ่ถึงระดับนี้ แต่
หลังจากความแตกตื่นผ่านพ้นไปก็เริ่มเะใจว่า 'หรือของวิเศษที่กำลังค้นหา
จะอยู่บนนี้'

แขนงที่แยกออกมีขนาดใหญ่พอๆ กัน คือมีความหนายี่สิบถึงสามสิบ
จั้ง พาดยาวไปในอากาศคล้ายกับมังกรสองตัวเฟ่นทะยานอยู่บนฟากฟ้า และ
นับจากจุดนี้ถึงและใบก็เริ่มตกหนา ยามเย็นบนคาบเช่นนี้ไม่สามารถ
มองเห็นปลายสุดของแขนงได้

กุยสี่ไต่ตรงออยู่สักครู่จึงหันไปเรียก

"เจ้าเทา"

วานรแสนชนกำลังกระโดดเล่นไปมา ทำทางไม่กลัวความสูง มีบางครั้ง

16 กระบี่เทพสังหาร 5

ยังวิ่งไปชะโงกหน้ามองลงไปด้านล่างด้วย เห็นชัดว่าความกล้าของมันมี
ไม่น้อยเลย

พอได้ยินเสียงเรียกก็วิ่งกลับมากระโดดขึ้นนั่งบนไหล่อย่างรู้หน้าที่
กุกุยี่มน้อยๆ พลังซึกชวอน
"ไปกันเถอะ!"

เจ้าเทาพยักหน้า แยกเขี้ยวยิงฟันยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้นยินดี ดูท่า
ความอยากรู้ของมันก็ไม่แพ้เจ้านายนัก

กุกุยี่มหันมองซ้ายขวาอย่างซึ้งใจ แล้วตัดสินใจควบคุมดูตวิญญาณ
มุ่งหน้าไปทางซ้ายทันที

ผ่านไปอีกพักใหญ่มันพบว่าบนกิ่งก้านที่ออกเงยตามแขนง แม้มี
ใบขนาดใหญ่ แต่ไม่ออกดอกออกผล ผิดกับเถาวัลย์ปริศนาที่พันอยู่ตาม
ลำต้นและเลื้อยลามตามมา กลับออกดอกบานสะพรั่งสีส้มละลานตา

ในขณะที่แขนงไม้เริ่มลดขนาดเล็กลงเรื่อยๆ เถาวัลย์ปริศนากลับ
อวบหนาขึ้น จำนวนบุปผาที่บ้านสะพรั่งก็ยิ่งทวีมากขึ้น จนสุดท้ายแทบ
จะปรากฏอยู่ทั่วทุกหนแห่ง นำพาให้อากาศบริเวณนั้นอบอวลไปด้วยกลิ่นหอม
และแล้วร่างของกุกุยี่มก็หยุดชะงัก

ท่ามกลางเถาวัลย์ที่แผ่ปกคลุมแขนงไม้จนมืด และใต้บุปผาสีสดฉาด
ที่แย่งกันเบ่งบานอัดแน่นจนเหมือนทะเลบุปผา มีประตูลาบานหนึ่งสูง
ห้าจั้ง กว้างสามจั้งฝังแน่นราวกับติดอยู่กับเนื้อไม้ บริเวณรอบๆ ถูกบุปผา
จำนวนมากไม่ถ้วนบดบังไว้ เหลือให้เห็นแต่บานประตูตรงกลางซึ่งด้านบนสลัก
ตัวอักษรโบราณไว้สี่คำ

"เทียนตี้เป่าคู (คลังสมบัติเทพสวรรค์)"

เสียงที่คุ้นเคยสิ้นไหวจิตวิญญาณมันอย่างแรง

กุกุยี่มตั้งสายตากลับจากตัวอักษรตกลงที่ร่างในชุดขาวตรงหน้าประตู
คล้ายจะสำเหนียกถึงการเคลื่อนไหวที่ด้านหลัง สตรีในชุดขาวนั้น
หันกลับมามอง และแล้วก็ราวกับบุปผาอันงดงามในใต้หล้าแข่งกันแย่งกลับ
เบ่งบานขึ้นพร้อมๆ กัน ชับเน้นใบหน้างามสะคราญนั้นให้บรรเจิดเจิดฉิน

ไร้ที่ติ!

ท่ามกลางทะเลบุปผา นางคือบุปผาที่เด่นที่สุด งดงามที่สุด!
หัวใจกุยสี่ปล้นหัวนั้นไหวลับสน คนตะลึงลานอยู่กับที่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)